

Дело C-682/18

**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда**

Дата на постъпване в Съда:

6 ноември 2018 г.

Запитваща юрисдикция:

Bundesgerichtshof (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

13 септември 2018 г.

Ищец:

LF

Отвeтник:

1. Google LLC
 2. YouTube Inc.
 3. YouTube LLC
 4. Google Germany GmbH
-

Предмет на главното производство

Иск за преустановяване на нарушение и за обезщетение за нарушение на авторското право

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Тълкуване на правото на Съюза, член 267 ДФЕС

Преюдициални въпроси

1) Извършва ли акт на публично разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО операторът на интернет базирана видеоплатформа, на която потребители предоставят на публично разположение видеоклипове със закриляно от авторското право съдържание без съгласието на притежателите на права, ако

- с платформата той реализира приходи от реклама,
- процесът на качване е автоматичен и се извършва без предварителен преглед или контрол от страна на оператора,
- съгласно условията за ползване операторът получава световна, неизключителна и безвъзмездна лицензия по отношение на видеоклиповете за периода, за който са качени на платформата,
- в условията за ползване и в рамките на процеса на качване операторът указва, че не е позволено качването на съдържание, което нарушава авторските права,
- операторът предоставя на разположение помощни средства, чрез които притежателите на права могат да предприемат действия за блокирането на видеоклипове, с които се нарушават права,
- операторът на платформата подготвя резултатите от търсенето под формата на класации и категории съдържание, като на регистрираните потребители се представя обзор на препоръчаните видеоклипове, който се основава на вече гледаните от тях видеоклипове,

доколкото този оператор няма конкретни сведения за наличието на съдържание, което нарушава авторските права, или след като получи такива сведения, незабавно заличава това съдържание или незабавно блокира достъпа до него?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос:

При описаните в първия въпрос обстоятелства попада ли дейността на оператора на интернет базирана видеоплатформа в приложното поле на член 14, параграф 1 от Директива 2000/31/ЕО?

3) При утвърдителен отговор на втория въпрос:

Трябва ли съгласно член 14, параграф 1 от Директива 2000/31/ЕО сведенията за незаконна дейност или информация и запознаването с фактите или обстоятелствата, от които е видна незаконната дейност

или информация, да се отнасят до конкретни незаконни дейности или информация?

- 4) На следващо място, при утвърдителен отговор на втория въпрос:

Съвместимо ли е с член 8, параграф 3 от Директива 2001/29/ЕО в полза на притежателя на правото да може да се постанови съдебна забрана срещу доставчик на услуга, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна от получател на услугата, и се използва от потребител за нарушаване на авторското право или на сродните му права само ако след предупреждение за явно нарушение отново е извършено такова нарушение?

- 5) При отрицателен отговор на първия и втория въпрос:

Трябва ли при описаните в първия въпрос обстоятелства операторът на интернет базирана видеоплатформа да се счита за нарушител по смисъла на член 11, първо изречение и член 13 от Директива 2004/48/ЕО?

- 6) При утвърдителен отговор на петия въпрос:

Трябва ли задължението на такъв нарушител да заплати обезщетение съгласно член 13, параграф 1 от Директива 2004/48/ЕО да бъде поставено в зависимост от условието нарушителят да е действал умишлено както по отношение на собственото си нарушение, така и по отношение на нарушението на третите лица и да е знаел или според обстоятелствата да е трябвало да знае, че потребители използват платформата за извършване на конкретни нарушения?

Цитирани разпоредби на Съюза

Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество, по-специално членове 3, и 8

Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (наричана по-нататък „Директива за електронната търговия“), по-специално членове 14, 15

Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост, по-специално членове 11, 13

Цитирани разпоредби на националното право

Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Закон за авторското право и сродните му права, наричан по-нататък „Законът за авторското право“ или „UrhG“), по-специално членове 97, 99, 101, 102a.

Telemediengesetz (Закон за електронните медии, наричан по-нататък „TMG“), по-специално член 10

Кратко представяне на фактическата обстановка и на производството

- 1 Ищецът е музикален продуцент и съсобственик на музикалното издателство „Petersongs Musikverlag KG“. Той твърди, че е собственик на „Nemo Studios“.
- 2 Третият ответник управлява интернет платформата YouTube, където потребители могат да качват свои собствени видеофайлове безплатно и да ги предоставят на други интернет потребители. Първият ответник, Google LLC, е единствен собственик на капитала и законен представител на третия ответник.
- 3 На 20 май 1996 г. „Nemo Studio LF“ сключва с изпълнителката ME договор за изключителното право на използване в целия свят на аудио- и видеозаписи на нейните изпълнения.
- 4 През ноември 2008 г. се появява албумът „A Winter Symphony“ с интерпретирани от изпълнителката музикални произведения. На 4 ноември 2008 г. ME стартира своето турне „Symphony Tour“, по време на което представя записаните в албума произведения.
- 5 На 6 и 7 ноември 2008 г. на управляваната от третия ответник интернет платформа са качени песни от албума „A Winter Symphony“ и лични концертни записи от „Symphony Tour“, които са свързани с неподвижни и подвижни изображения. Вследствие на това ищецът иска от Google едностранно да се задължи да преустанови нарушението. Третият ответник установява ръчно интернет адресите (URL адресите) на видеоклиповете въз основа на представени от ищеца снимки на екрана и ги блокира.
- 6 На 19 ноември 2008 г. на интернет платформата на третия ответник отново са на разположение звукозаписи на изпълнителката, свързани с неподвижни и подвижни изображения.
- 7 Ищецът предявява срещу първия и третия ответник иск за преустановяване на нарушението, за предоставяне на информация и за установяване на задължението им да платят обезщетение за вреди. Ищецът предявява тези претенции на основание на своите права в качеството си на продуцент на звукозаписа „A Winter Symphony“, както и на собствени права и на права, произтичащи от правата на изпълнителката.

- 8 След частично уважаване на иска пред първа инстанция и на жалбата пред втора инстанция ищецът продължава да поддържа исковите си претенции и в ревизионната си жалба.

Кратко представяне на мотивите за преюдициалното запитване

- 9 Въззивната инстанция приема, че ищецът може да иска от първия и третия ответник за определени музикални заглавия преустановяване на нарушението на основание членове 97 и 99 от UrhG и предоставяне на информация на основание член 101 от UrhG. Третият ответник в качеството си на доставчик на хостинг услуги може да се възползва от предвидената в член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 и член 10 от TMG привилегия. Според въззивната инстанция той не изпълнявал активна роля при публикуването на съдържанието на платформата, нито е присвоил това чуждо съдържание. Не били налице предпоставките за отговорност на третия ответник като участник в нарушението поради липсата на необходимия за това умисъл от негова страна, тъй като не е имал сведения за конкретни нарушения. Поради нарушаването на правата на ищеца върху седем подробно изброени заглавия от студийния албум третият ответник обаче носел отговорност като лице, което допринася за нарушението („Störer“), като от него можело да се иска преустановяването му. В това отношение той нарушил задълженията си за определено поведение, тъй като е бил информиран за конкретни нарушения и не е заличил или блокирал незабавно съдържанието.
- 10 Освен това въззивната инстанция приема, че тъй като ответникът отговаря единствено като лице, което допринася за нарушението, той не е длъжен да заплати обезщетение за вреди, поради което искането за предоставяне на информация относно обхвата на действията, които водят до нарушението, и постигнатия по този начин оборот, е неоснователно. Първият и третият ответник обаче е трябвало да предоставят имената и адресите и — ако няма пощенски адреси — адресите на електронната поща, но не и IP адресите и банковите данни на получателите на услугата, които са качили музикални заглавия на платформата като са използвали псевдоним.
- 11 Уважаването на ревизионната жалба на ищеца зависи от обстоятелството дали поведението на третия ответник съобразно установените по делото факти представлява акт на разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2000/29 (вж. в тази връзка **първи преюдициален въпрос**). При отрицателен отговор на този въпрос, възниква въпросът дали дейността на третия ответник попада в приложното поле на член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 (вж. в тази връзка **втори преюдициален въпрос**). При утвърдителен отговор на този въпрос, възниква въпросът дали съгласно член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 сведенията за незаконна дейност или информация и запознаването с фактите или обстоятелствата, от които е видна незаконната дейност или информация, трябва да се отнасят до

конкретни незаконни дейности или информация (вж. в тази връзка **трети преюдициален въпрос**). Освен това, на следващо място възниква въпросът дали е съвместимо с член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 в полза на притежателя на правото да може да бъде постановена съдебна забрана срещу доставчик на услуга, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна от получателя на услугата и използвана от потребител за нарушаване на авторското право или на сродните му права, само ако след предупреждение за явно нарушение, отново е извършено такова нарушение (вж. в тази връзка **четвърти преюдициален въпрос**).

- 12 Доколкото поведението на третия ответник не представлява нито акт на разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, нито попада в обхвата на член 14, параграф 1 от Директива 2000/31, възниква въпросът дали третият ответник следва обаче да се разглежда като нарушител по смисъла на член 11, параграф 1 и член 13 от Директива 2004/48 (вж. в тази връзка **пети преюдициален въпрос**). При утвърдителен отговор на този въпрос, възниква въпросът дали задължението на такъв нарушител да заплати обезщетение съгласно член 13, параграф 1 от Директива 2004/48/ЕО може да бъде поставено в зависимост от условието нарушителят да е действал умишлено както по отношение на собственото си нарушение, така и по отношение на нарушението на третите лица и е знаел или според обстоятелствата е трябвало да знае, че получатели на услугата използват платформата за извършване на конкретни нарушения (вж. в тази връзка **шести преюдициален въпрос**).

По първия преюдициален въпрос

- 13 Тъй като правата на публично разгласяване под формата на предоставяне на публично разположение, на които се позовава ищецът, са предмет на хармонизирана уредба съгласно член 3, параграфи 1 и 2, букви а) и б) от Директива 2001/29, съответните разпоредби на германския Закон за авторското право следва да се тълкуват в съответствие с директивата.
- 14 Понятието „публично разгласяване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 предполага индивидуализирана преценка, в рамките на която трябва да се отчетат няколко допълнителни критерия. Сред тези критерии Съдът подчертава ключовата роля на потребителя и съзнателния характер на неговата намеса (вж. последно решение от 14 юни 2017 г., *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, т. 23—26).
- 15 Налице са съмнения дали при установените по делото обстоятелства дейността на третия ответник представлява акт на разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29. Според запитващата юрисдикция такова заключение може да се направи най-много по отношение на седемте заглавия от албума „A Winter Symphony“, като съгласно констатациите на въззивната инстанция третият ответник е имал сведения за

незаконното им предоставяне на разположение и не ги е заличил или блокирал или не е ги е заличил или блокирал своевременно.

- 16 С оглед на критерия за ключовата роля на потребителя и умишления характер на неговото действие, наличието на акт на разгласяване предполага, че потребителят действа като съзнава напълно последиците от своето поведение — тоест съзнателно и целенасочено — с цел да предостави на трети лица достъп до произведение или услуга, които са обект на закрила. В това отношение е достатъчно третите лица да имат достъп до произведението или услугата, които са обект на закрила, без значение дали този достъп се използва или не (вж. решение от 14 юни 2017 г., *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, т. 31).
- 17 Прилагането на определените от Съда критерии не допуска да се приеме, че е налице ключова роля на третия ответник, доколкото същият няма сведения за качването на съдържание, което нарушава авторските права. Всъщност, възможността да се приеме наличие на ключова роля не се изключва от обстоятелството, че самият той не качва съдържание, а чрез предоставянето на разположение на видеопортала позволява на трети лица да предоставят на разположение на потребителите на този портал съдържание, което може да включва и съдържание, което нарушава авторските права (вж. решение от 14 юни 2017 г., *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, т. 36). Третият ответник действа и с цел печалба, тъй като с администрирането на портала той реализира приходи от реклама. За да се приеме, че е налице ключова роля, е необходимо обаче пълното съзнаване на последиците от поведението, което следва да се отнася и до липсата на разрешение от притежателите на правото (вж. решение от 26 април 2017 г., *Stichting Brein*, C-527/15, EU:C:2017:300, т. 41). Поради обстоятелството, че качването на видеоклипове се осъществява автоматично, третият ответник няма сведения за наличието на съдържание, което нарушава авторските права, докато притежателят на правото не укаже това. В правилата си за ползване и по време на процеса на качване на съдържание той обръща внимание на потребителите, че не е разрешено качването на съдържание, с което се нарушават авторски права. Освен това той предоставя на разположение помощни средства, чрез които притежателите на права могат да се противопоставят на достъпа до съдържание, което нарушава авторското право. Ето защо, според запитващата юрисдикция може да се приеме, че е налице ключова роля най-много, ако третият ответник, след като е узнал за наличието на незаконно съдържание, не го е заличил или не е блокирал достъпа до него незабавно.

По втория преюдициален въпрос

- 18 Всъщност, предлагането на интернет платформа чрез трети лица на информация за съхраняване като хостинг услуга по принцип попада в приложното поле на член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 (вж. решение от 16 февруари 2012 г., *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, т. 27).

Привилегията по отношение на отговорността съгласно член 14, параграф 1 от Директива 2000/31 обаче не се прилага за доставчик на хостинг услуга, когато той не се ограничава до неутрална доставка на същата чрез чисто техническа и автоматична обработка на предоставените от неговите клиенти данни, а му е поверена активна роля, позволяваща му да се запознае или да контролира тези данни (вж. в това отношение решение от 12 юли 2011 г., L'Oréal, C-324/09, EU:C:2011:474, т. 112—116).

- 19 Съгласно констатациите на въззивната инстанция по делото третият ответник по настоящия спор всъщност не е свързал видеоклиповете, които нарушават авторските права, с реклама. Възниква обаче въпросът, във връзка с който е необходимо тълкуването на правото на Съюза, дали съгласно останалите обстоятелства по делото (вж. в тази връзка първия преюдициален въпрос) ответникът е изпълнявал активна роля, която изключва прилагането на член 14, параграф 1 от Директива 2000/31.

По третия преюдициален въпрос

- 20 Според запитващата юрисдикция на този въпрос следва да се отговори утвърдително. Не е достатъчно, ако доставчикът по принцип знае или съзнава, че неговите услуги се използват за някакви незаконни дейности. Това е видно още от текста на разпоредбата и от използването на пълния член за определяне на незаконната дейност или информация. Освен това, посоченият извод следва от обстоятелството, че доставчикът може да изпълни задължението си да действа експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа до незаконната информация, при получаването на такива сведения или запознаването с такива факти (член 14, параграф 1, буква б) от Директива 2000/31), само по отношение на конкретна информация. Поради тази причина данните за нарушението трябва да са толкова конкретни, че да позволяват на адресата да установи нарушението лесно и без задълбочена правна и фактическа проверка. Следователно, ако се прави позоваване на защитено от авторското право правно положение, е необходимо да бъде идентифицирана защитената творба или услуга и да бъде описан вида на твърдяното нарушение, както и да бъдат предоставени достатъчно ясни данни за основаните на авторското право правомощия на засегнатите лица.

По четвъртия преюдициален въпрос

- 21 Съгласно член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 държавите членки гарантират притежателите на права да могат да поискат налагането на съдебна забрана срещу посредници, чиито услуги се използват от трети лица за нарушаване на авторското право или на сродно на него право.
- 22 Съгласно съдебната практика на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд) от лице, което, без да е извършител или съучастник в извършването на нарушението, умишлено допринася по някакъв начин за нарушението на

защитеното право, може да се търси отговорност в качеството му на „Störer“. Тази отговорност предполага нарушение на правила за поведение, обхватът на които зависи от това, което разумно може да се очаква в конкретния случай. Ако лицето, което допринася за нарушението, е доставчик на услуга, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна от получателя на услугата, по принцип този доставчик може да бъде задължен със съдебна забрана да преустанови нарушението само ако след предупреждение за явно нарушение, отново е извършено такова нарушение.

- 23 Според запитващата юрисдикция отговорът на четвъртия преюдициален въпрос следва да бъде утвърдителен. Съгласно член 15, параграф 1 от Директива 2003/31 на доставчик на услуга, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна от получателя на услугата, не трябва да се налага общо задължение да контролира информацията, която съхранява, нито общо задължение да търси активно факти или обстоятелства, които сочат за наличието на незаконна дейност. Освен това, съгласно член 14, параграф 1 от Директива 2003/31 такъв доставчик не носи отговорност за информацията, съхранена по молба на получателя на услугата, при условие че доставчикът:
- а) няма сведения за незаконна дейност или информация, а във връзка с искове за вреди, не е запознат с факти или обстоятелства, от които да е видна незаконната дейност или информация; или б) при получаването на такива сведения или запознаването с такива факти, действа експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа до информацията.
- Съгласно гореизложеното операторът на интернет платформа за съхраняване на информация от трети лица, който няма сведения за незаконна дейност или информация, не носи отговорност и от него не може да се иска преустановяване на нарушението.

По петия преюдициален въпрос

- 24 Директива 2004/48, която съгласно член 2, параграф 1 се прилага за всички нарушения на права върху интелектуална собственост, както е предвидено в законодателството на Съюза или в националното законодателство на съответната държава членка, не накърнява членове 2—6 и член 8 от Директива 2001/29 (член 2, параграф 2 от Директива 2004/48) и не засяга и членове 12—15 от Директива 2000/31 (член 2, параграф 3 от Директива 2004/48). Тя прави разграничение между нарушител и посредник, чиито услуги се ползват от трета страна за нарушаване на правото върху интелектуална собственост (вж. членове 11 и 13 от директивата). В член 8, параграф 3 от Директива 2001/29 такива посредници са обозначени като „посредници“, доколкото техните услуги се ползват от трета страна за нарушаване на авторското право или на сродно на него право, а в член 14, параграф 3 от Директива 2000/31 те са обозначени като „доставчици на услуги“, доколкото техните услуги се състоят в съхраняване на информация, предоставяна от получател на услугата.

- 25 Доколкото поведението на третия ответник представлява акт на разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, той следва да се разглежда като нарушител по смисъла на Директива 2004/48, от когото може да се изиска преустановяване на нарушението (член 11, първо изречение от Директива 2004/48; член 97, параграф 1 от UrhG), заплащане на обезщетение за вреди (член 13, параграф 1 от Директива 2004/48; член 97, параграф 2 от UrhG) и възстановяване на печалбата (член 13, параграф 2 от Директива 2004/48; член 102а от UrhG). Доколкото поведението на третия ответник попада в приложното поле на член 14, параграф 1 от Директива 2000/31, този ответник следва да се разглежда като посредник по смисъла на Директива 2004/48, който не носи отговорност, ако са изпълнени условията на букви а) и б) от тази разпоредба, като в противен случай отговаря като нарушител.
- 26 Спорно е дали третият ответник трябва да се разглежда като нарушител по смисъла на Директива 2004/48, който може да носи отговорност и от когото може да се иска не само да преустанови нарушението, но и да заплати обезщетение за вреди и да възстанови печалбата, ако неговото поведение не представлява нито акт на разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, нито попада в приложното поле на член 14 от Директива 2000/31. Според запитващата юрисдикция на този въпрос следва да се отговори утвърдително, тъй като съгласно Директива 2004/48 лице, което участва в извършването на нарушение, трябва да е или посредник, или нарушител и следователно може да е само нарушител, когато неговото участие не се ограничава в предлагането на услуги, които се използват от трето лице за нарушаване на правото върху интелектуална собственост. Съобразно изложеното нарушител е не само потребител, който изпълнява ключова роля при публичното разгласяване и като съзнава напълно последиците от своето поведение, тоест съзнателно и целенасочено, действа с цел да предостави на трети лица достъп до произведение или услуга, които са обект на закрила — според запитващата юрисдикция освен това нарушител е и доставчикът на услуги, който няма само неутрална, а има активна роля при публичното разгласяване от потребители на неговата платформа.

По шестия преюдициален въпрос

- 27 Съгласно член 13, параграф 1, първо изречение от Директива 2004/48 държавите членки гарантират, че по искане на увредената страна компетентните съдебни органи разпореждат на нарушителя, който съзнателно или при разумни основания да съзнава това е предприел действия, с които е нарушил права, да заплати на притежателя на правата обезщетение съобразно действителните вреди, понесени от последния в резултат на нарушението.
- 28 Съгласно член 97, параграф 2, първо изречение от UrhG, който извършва недопустимо нарушение на авторското право или на друго право, защитено

със Закона за авторското право, дължи на увреденото лице обезщетение за причинените с това вреди, ако е действал умишлено или поради небрежност. Съгласно практиката на *Bundesgerichtshof* въпросът дали дадено лице носи гражданска отговорност за противоправно деяние, каквото е нарушаването на защитено право, като извършител или съучастник в извършването на нарушението, по правило се разглежда съгласно установените от наказателното право принципи. Съгласно тези принципи за третия ответник, който следва да се разглежда като нарушител по смисъла на член 11, първо изречение и член 13 от Директива 2004/48, тъй като е изпълнявал активна роля при нарушаването на права на ищеца от страна на потребителите на своята платформа, възниква отговорност като помагач. Помагач е всеки, който умишлено е улеснил извършването на умишлено престъпление от трето лице.

- 29 На следващо място възниква въпросът дали задължението на такъв нарушител да заплати обезщетение съгласно член 13, параграф 1 от Директива 2004/48/ЕО може да бъде поставено в зависимост от условието нарушителят да е действал умишлено както по отношение на собственото си нарушение, така и по отношение на нарушението на третите лица.
- 30 Може би и в такива случаи за предявяването на иск за обезщетение за вреди съгласно член 13, параграф 1, първо изречение от Директива 2004/48 трябва да е достатъчно, че според обстоятелствата нарушителят е трябвало да знае, че извършва нарушение. Тогава е възможно той да носи отговорност за обезщетение за вреди като помагач дори ако е действал по небрежност. Следователно отговорността на доставчика на услуги, който е изпълнявал активна роля, би била по-строга от тази на доставчика на услуги, който изпълнява неутрална роля и следователно попада в приложното поле на член 14 от Директива 2000/31; съгласно член 14, параграф 1, буква а) от Директива 2000/31 неговата отговорност предполага наличие на сведения за незаконна дейност или информация.
- 31 На следващо място възниква въпросът какви условия следва да се поставят към умисъла или — ако е достатъчно — към небрежността на нарушителя във връзка с нарушението на третото лице. Съгласно практиката на *Bundesgerichtshof* участникът следва да има по отношение на основното деяние на третото лице поне евентуален умисъл, който трябва да включва съзнаването на незаконния характер на деянието. В това отношение умисълът и съзнаването на незаконния характер на деянието трябва да се отнасят към конкретно основно деяние. Ето защо, за да се приеме, че операторът на интернет платформата носи отговорност за обезщетение за вреди като участник, не е достатъчно операторът да е знаел, че платформата се използва от потребители за нарушаване на правото върху интелектуална собственост, ако това знание не се отнасят до конкретни нарушения.
- 32 В решения от 26 април 2017 г., *Stichting Brein* (C-527/15, EU:C:2017:300, т. 50), и от 14 юни 2017 г., *Stichting Brein* (C-610/15, EU:C:2017:456, т. 45)

Съдът е приел за достатъчно, че съответните ответници съзнателно са предприели опасни действия и по принцип са предвиждали незаконното ползване. Ако за предявяването на иска за обезщетение за вреди срещу даден доставчик на услуги, който е изпълнявал активна роля, е достатъчно, че той само по принцип е знаел или според обстоятелствата е трябвало да знае, че на платформата се извършват нарушения, неговата отговорност и в това отношение би била по-строга от тази на доставчика на услуги, който изпълнява неутрална роля и следователно попада в приложното поле на член 14 от Директива 2000/31.

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ